

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.613 van 11 januari 2000
in de zaak A. 84.374/VII-18.387.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. JASPIS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 27 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 augustus 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 21 juni 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van verzoeker en gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN DER HAERT die, loco Advocaat P. JASPIS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat :

1.1. XXX, van Somalische nationaliteit, is in België binnengekomen op 5 juli 1998, en heeft zich op 6 juli 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Op 28 augustus 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van

verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 april 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 augustus 1998 tot weigering van verblijf.

1.4. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 28 oktober 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Hij verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. Zijn vader, die behoort tot de Darod-clan, heeft hij nooit gekend. Zijn moeder behoort tot de clan van de Midgan. Op 19 oktober 1997 gooiden onbekenden een handgranaat naar het huis in Mogadishu waar betrokkene woonde. Vervolgens drongen onbekenden het huis binnen. Betrokkenes grootmoeder werd geslagen, zijn grootvader - die wilde tussenkomen - werd doodgeschoten, en zijn oom, I. D., werd nadien ontvoerd. Op 20 oktober 1997 vertrokken betrokkene en zijn moeder naar Kismayo. Onderweg werd hun auto op 22 oktober 1997 aangevallen nabij Gilib door een groep bandieten, die de auto plunderden, de vrouwen aanrandden en de jongens (inclusief betrokkene) meenamen naar een kamp in het bos van militieleden van de Haber Gidir-clan (onder leiding van krijgsheer Aideed). Hij verbleef er gedurende zeven maanden, leverde er dwangarbeid en werd er gefolterd omdat hij weigerde met hen mee te vechten. Tijdens gevechten tussen militieleden in en rondom het kamp, in de nacht van 5 mei 1998, slaagde betrokkene erin met een vriend (A.) te ontsnappen. Enkele uren later, kwamen ze in Gilib aan, van waaruit ze per wagon naar Naïrobi (Kenya) reisden. Betrokkene verbleef illegaal in Naïrobi van 8 mei 1998 tot aan zijn vertrek per vliegtuig naar België op 4 juli 1998. Hij vroeg op 6 juli 1998 het statuut van vluchteling aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkenes relaas ongeloofwaardig is wegens tegenstrijdige verklaringen.

Zo verklaarde hij tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 31 juli 1998) dat zijn ouderlijke woonst in Mogadishu op 20 oktober 1997

werd getroffen door een bomexplosie, waarna gangsters binnenvielen en zijn grootouders vermoordden. In de vragenlijst (ingevuld op 28 september 1998) maakte betrokkene van deze markante gebeurtenissen hoegenaamd geen melding.

Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal verklaarde hij daarentegen uitdrukkelijk dat onbekenden op 19 oktober 1997 een handgranaat in het huis wierpen en dat ze daarna betrokkenes grootmoeder mishandelden en zijn grootvader doodschoten toen deze wilde tussenkomen. Van de moord op zijn grootmoeder was dus tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal geen sprake. Hij stelde ten aanzien van het Commissariaat-generaal integendeel uitdrukkelijk dat zijn grootmoeder thuis achterbleef toen hij met zijn moeder op 20 oktober 1997 naar Kismayo vertrok en dat het de bedoeling was dat zij hen later in Kismayo zou vervoegen. Verder stelde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat naar aanleiding van de voornoemde bomaanval eveneens betrokkenes oom (I. D.) werd ontvoerd; terwijl hiervan voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake was.

Tevens verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn moeder een bus namen om naar Kismayo te vluchten, en dat ze onderweg werden tegengehouden door een of andere militie, die betrokkene en de overige mannen in de bus ontvoerden naar een militair centrum in de jungle. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal was daarentegen sprake van 'onze auto' en van militieleden van de Haber Gidir-clan onder leiding van krijgsheer Mohammed Farah Aideed. Dit laatste is des te opmerkelijker, aangezien betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat hij door voornoemde militie gedwongen werd om mee te gaan vechten, maar niet te weten voor wie of wat (cfr. punt 42 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken).

Ten aanzien van het Commissariaat-generaal was geen sprake van het feit dat betrokkenes moeder met een geweerkolf zou zijn neergeslagen toen voornoemde militie betrokkene wegvoerde, zoals betrokkene ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken was dan weer geen sprake van betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal dat de vrouwen in voornoemde auto (of bus) sexueel werden misbruikt door de aanvallende militieleden.

Vervolgens is het merkwaardig dat betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal verkeerdelijk (zie onder meer 'Mondes Rebelles, 1996') stelt dat de Haber Gidir (subclan) militie die hem vervolgde, tot de Dir-clan behoort maar anderzijds verklaart niet te weten of hun leider, krijgsheer Aideed, wel of niet tot de Darod clan, waartoe hijzelf van vaders zijde

(in het bijzonder de subclan Marehan van de Darod clan) behoorde.

In verband met zijn vluchtroute dient te worden vastgesteld dat hij uiterst vaag blijft betreffende het traject van Gilib in Somalië naar Naïrobi (Kenya). Bovendien verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal dat een dame, die hij gedurende zijn verblijf in Naïrobi ontmoette, zijn reis per vliegtuig van Kenya naar België regelde en betaalde, omdat ze tot dezelfde etnie (Midgan) als zijn moeder behoort en omdat ze zijn moeder en grootvader kende. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij daarentegen enerzijds dat hij in Naïrobi contact opnam met een oom (zie vraag 42 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken) en anderzijds dat hij naar Naïrobi reisde met zijn oom (zie vraag 20 van voornoemd verslag) en dat deze oom zijn verdere reis regelde en betaalde. Het gegeven dat betrokkene recentelijk in België een oom (echtgenoot van de zuster van betrokkenes moeder) zou hebben ontmoet - meer bepaald Mr. M. H. M., van Ethiopische nationaliteit, als vluchteling erkend in België eind 1991 (cfr. CG/90-53201) - zoals vermeld in het schrijven dd. 23 februari 1999 van betrokkenes raadsman, Mr. Jaspis, doet verder geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

Betrokkenes identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen niet worden nagegaan, doordat hij geen documenten ter zake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 augustus 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Overwegende dat de exceptie van niet ontvankelijkheid opgeworpen door de tweede verwerende partij niet kan worden aangenomen, aangezien zij belast is met de uitvoering van de bestreden beslissing en bijgevolg "partij" is in huidig geding;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, zoals onder meer wordt bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en in de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat op het eerste gezicht dit middel, dat de verzoekende partij uitwerkt in zeven onderdelen, in de hierna bepaalde mate ernstig is, omdat de door de eerste verwerende partij weerhouden tegenstrijdigheden niet van die aard lijken te zijn dat zij leiden tot het besluit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond zou zijn en dat geen nader onderzoek vereist is; dat de verzoekende partij op goede gronden betoogt dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt, waarom, en hoe de weerhouden tegenstrijdigheden, in de ontvankelijkheidsfase, kunnen leiden tot de conclusie dat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht, dat er wat haar betreft,

geen ernstige aanwijzingen zouden kunnen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 (A) 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

3.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij terecht aanvoert, dat gelet op haar jonge leeftijd, en aangezien zij geen naaste familie meer kan terugvinden in haar land van herkomst, de gedwongen terugkeer naar Somalië voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt; dat zij dit nadeel op goede gronden in verband brengt met de actuele politieke situatie van dat land;

4. Overwegende dat is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 augustus 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op elf januari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.

ENDFIELD